

LA TUIES

— Que no veu, senyoreta, que aquest camp és ple d'escardots?
— I vostès són els que escarden, oi?

LA RETAGUARDIA

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LOS BOLLOS DE NATILLA

Cuento intencionado, astracanesco, burlesco, regocijante y antiespasmódico que esta semana se ha rumiado Rujasta todo solito para que no le digan que no escribe lo que le pasa por las meninges.

(N. de la R. Meninges no es ninguna cosa fea.)

Nati, o mejor dicho, Natilla, como se verá en el transcurso de esta verídica y edificante historia, era una buena muchacha, honrada y trabajadora. La llamaban Natilla porque se decía Nati, y como era muy pequeña, pues velay.

Bueno, dirán ustedes: ¿y dónde ha quedado la Natilla? ¡Hombres, pues en la fuente, que es lo más natural! ¿No han visto ustedes nunca una fuente de Natilla? En la fuente, la chica espera tanda para llenar el cántaro de agua. Porque Nati, o Natilla, y esto no os lo he hecho saber antes porque no venía a cuento, y además porque no me erucataba, era criada de la señora doña Paca Zarla, que gastaba una servidumbre muy numerosa. Además de Nati tenía otra muchachita, pequeña como ésta, y un criado alto y fornido que se decía Castor Baba y había sido burete cuando la guerra de Cuba. Por lo visto, a doña Paca le gustaban a un tiempo los criados fornidos y las criadillas. ¡Cosas de la edad!

¿Conque *La Corres* ha hecho aguas? Cuando las barbas de tu vecino veas pelar... ¿Y de la Asociación, qué? ¡Dice que quieren hacer a Alday presidente! Ya sería una pensada, ya, vata nada, mundo! Cuando coloquéis mi retrato en la galería de escritores ilustres, mandádmelo a decir, que lo celebraré con cinco de la dulce.

¿Que en dónde he dejado la Natilla? ¡En la fuente, caray! No le ha tocado aún, y eso que tiene un quinto a su lado que está pensando en el sexto. No os impacientéis, que doña Paca

también está impaciente esperando que vuelva. Figúrense que está sola porque la otra chica se ha metido en la cama con dolor de cabeza y Castor ha ido a la ciudad a comprarse un sombrero y tardará en volver. Ya saben ustedes lo que cuesta encontrar un sombrero de Castor. Doña Paca, cuando su criado está fuera, siente un vacío, un vacío muy grande...

Tanto, que al regresar Nati de la fuente la encuentra ya en la cama.

— Natilla — le dice doña Paca —, estoy muy desgastada. No me encuentro muy bien... ¿Sabes qué podrías hacer? Hacerme unos bollos de aquellos tan suaves que tú sabes hacer...

¿Qué pasó luego? Como Natilla se encerró en el cuarto con la señora, no es muy fácil averiguarlo. Sólo podemos decir que los bollos de Natilla le sentaron muy bien a doña Paca y le hicieron venir las perdidas fuerzas.

— ¿Y mañana, querrá usted también bollos? — preguntó Natilla, ya bien entrada la madrugada, a su dueña.

— No — contestó doña Paca Zarla —. Mañana, si quiero algo, ya me lo hará servir por Castor Baba...

RUFASTA

cuentista de primera clase y consumidor de anillos de goma para el paraguas

Narraciones inverosímiles

La Chelito en el Cielo

Murió, por fin, Consuelo Portella, la inmortal creadora de la rumba cubana, de la *Pulga* y de los monólogos que cariñosamente le formaba su respetable mamá, la *senyá* Antonia. *Chelito*, que al morir todavía estaba de buen ver, no vaciló un momento al verse pasada a la respetable categoría de fiambre y se encaminó al cielo, creyendo a pies juntillas que su brillante historia era suficiente garantía para entrar en la gloria, como mujer que había transportado a ella entre sus brazos a tantos miles de felices mortales...

Pero San Pedro, el buen portero, que aquel día estaba malhumorado porque el ascensor se había estropeado, parándose por ralta de corriente entre el séptimo y el octavo cielo, le negó la entrada en redondo.

— ¿Usted al cielo? ¡Buena sería esa! ¡Con todo lo que ha dado usted que hablar en el otro mundo! ¡Fuera de aquí, misera pecadora!

Consuelo Portella, que no había desperdiciado las sabias lecciones recibidas de su apreciable mamá, se prosternó ante San Pedro.

— ¡Tenéis razón, varón venerable! Pero, antes de marcharme, concededme una gracia. ¡Dejad tan sólo que os bese los pies en señal de adoración!

— ¡Sea! — contestó el pescador.

Y ¡oh, ingenio femenino! *Chelito*, al prosternarse de hinojos ante San Pedro, dió con sus blancos y finísimos dientes un mordisco tan formidable en el dedo gordo del pie derecho del santo de Cafarnaum, que éste, al sentirse herido y pretender desasirse de aquella mujer diabólica, la arrastró hacia adentro. No quería otra

cosa *Chelito*, y una vez se encontró en la mansión divina soltó su presa y echó a correr por entre unas nubes.

San Pedro, como buen portero, tenía un pito de auxilio. Tocó alarma y a los pocos momentos, el Supremo Creador que paseaba por aquellas inmediaciones, se acercó a la portería.

— ¡Oh, Pedro, buen Pedro! — exclamó al ver herido a su fiel discípulo —. ¿Quién te ha hecho esto?

— ¡La *Chelito*! — contestó el herido —. ¡Y lo peor no es esto! Es que se ha colado dentro del cielo.

— ¡Hay que buscarla y expulsarla en seguida! — respondió el Supremo Hacedor, que ya sabía, por estar abonado a *La Hoja de Parva*, quién era Consuelo Portella.

San Pedro permaneció silencioso, como quien no se atreve a confesar una falta. Por fin:

— Imposible reconocerla, señor — exclamó —. Se ha ido al pabellón de mujeres y está confundida entre las once mil vírgenes.

GÓMEZ DE LA SERNA CADET.

PÉRDIDAS

Mil pesetas en plata se perdieron pasando por las Ramblas. Como eran en plata, eran blancas, pero su dueño las busca negras y no las encuentra. Se agradecerá su devolución por ser recuerdo de familia. Razón: Calle de la Nau, núm. 345, 3.º, 1.ª

Señor serio ha perdido una cartera conteniendo tres capicúas, dos retratos de meucás en camisa, tres gomitas y una entrada para el festival del Centro de Reporters. Para evitar un disgusto de familia se suplica su devolución en la calle de las Cortes, esquina a Mallorca.

Barcelona, 14 d'agost de 1924

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

La querida fidel

Pels Círcols aristocràtics, pels cafès de luxe i pels principals llocs de la Barcelona que treballa i juga, ha corregut la xafarderia. És un fet digne d'En Boccaccio o de l'abat Casanova. Contem-lo? Contem-lo!

En... — ni amb inicials volem escriure el seu cognom, força conegut a Barcelona — té una querida guapíssima i n'està gelós com un moro. La fa espigar constantment i el més petit detall en ella observat que li sembli anormal el fa patir horriblement i el sumeix en un abim de dubtes i de terribles sospites...

— Seria capaç de traïr-me? — pensa a cada moment.

La seva imaginació febris li feia rumiar mil procediments per a posar a prova la fidelitat de la seva estimada... Se n'hi va ocórrer un que li va semblar apropiadíssim.

Un amic seu, amant de la barrila, solter i d'un físic força simpàtic, fou encarregat de servir de pedra de toc d'aquella fidelitat posada en dubte. Li donà mil pessetes, encarregant-li una missió

que realitzà a tota consciència, malgrat que resultés un xic difícil de complir.

L'amic havia vist a la xicoteta en qüestió solament un o dos cops. Amb enginy, tacte, astúcia i ies mil pessetes, estava encarregat de veure si podia aconseguir-la. En tal cas, un frasquet de perfum especial i molt concentrat que va donar-li l'amant, devia vessar-se damunt del seu cos amb un pretexte qualsevol, que seria la prova indubitable de la traïció...

El detectiu de nova creació no cercà ni l'aproximació a la xicoteta, ni la lletra apassionada, ni el ram de flors amb una tarja, ni la topada en un espectacle qualsevol. Cercà una amiga de sa mare i li confià les seves intencions. Aquella noia li agradava molt, molt, tant, que per una cita d'una tarda — ella no surt de nit més que amb el seu amic — estava disposat a donar les mil pessetes...

L'indicació fou tramesa amb entusiasme a la progenitora d'aquella beutat. Hi hagué concell entre mare i filla. Mil pessetes! Allò valia la pena d'aprofitar-ho... Però, i si allò era un parany?

Finalment, es convingué un plan. Fou cercada la mediació d'una experta negocianta d'amor que als pocs dies enviava un recado a l'amic dient-li que «la xicoteta estaria disponible per l'endemà a la tarda...»

Tot va anar com una seda. Es complí escrupolosament el contracte en totes les seves parts i a la nit, l'amic corria a veure a l'amant gelós i li comunicava el resultat de les seves pesquises en la forma següent:

— Mira, noi, jo sóc un vertader amic, i un amic

— He romput definitivament amb En Lluís!
 — I això?
 — Oh, és que s'ha casat!

no deu fer lo que tu m'havies proposat. Ho he fet millor, perquè sospeso un fet i jo no podia fer-te una traició com ho hauria representat el fet de que la teva amiga i jo... M'entens? Jo he corregut a la cita. Ella ha vingut. Jo li he dat els diners i li he inventat un pretexte. Li he dit que em trobava malament i que no hi havia de què, però que jo la pagava igual, perquè ja que l'havia destorbat, era el meu deure...

L'amant el va abraçar fraternalment. — Això són homes! I, t'has recordat del perfum? — Sí! Ja ho crec! Li he vessat tota l'ampolla damunt, dient que pot ésser allò em faria reaccionar, saps? — Molt bé, molt bé! Ara corro a dir-n'hi quatre a aquella barjaula...

I va arribar, vermell, suant, els ulls fora de les òrbites, al pis que li tenia posat.

— On és aquella desvergonyida? — exclamà —. Enganyar-me a mi! Sí, dona, ¡sí! Ho sé tot! T'atreviràs a negar-me que aquesta tarda tu has estat a Sant Gervasi, en una torreta de compromís, tocant a la riera... Oh! — exclamà deturant-se —. I què és això?

La xicoteta llua a l'index un anell amb un brillantet.

— D'on has tret això?

— M'ho he comprat.

— Amb quins diners? Si ahir em vas dir que només et quedaven vint duros...

— Veuràs, veuràs, jo t'ho explicaré. El teu amic Fulano em buscava el cos, sens dubte per l'únic fet de que jo sóc la teva amiga. Em va fer dir que em donaria mil pessetes si jo volia...

— Sí! — exclamà l'amant suant unes gotes d'aigua d'un dit de gruixut.

— Jo no vaig voler. Jo et sóc sempre fidel, encara que tu opinis el contrari. Però vaig pensar

que renunciar a les mil pessetes era una llàstima. Ell no em coneixia a penes. M'havia vist un cop o dos. Llavors, li vàrem preparar l'engany. Vàrem cercar una xicoteta que se m'assemblés... i ella és la que avui ha fet la comèdia.

— I les mil pessetes?

— Ens les havem repartides.

L'amant gelós, llavors, callà i demanà perdó, tot i pensant que havia llençat ben tontament les mil èndoles...

El tractament

En una fàbrica de gaseoses d'aquesta ciutat ha entrat un mosso nou, un xic pagès, a qui a cada moment han de reconvenir.

— Manel, això no pot ésser! — li va dir l'altre dia l'apoderat. Hi ha que tenir modors! Aquest matí ve el senyor Manén, pregunta per mi, tu li demanes de part de qui, ell et diu: «D'En Manen!» I tu repeteixes: — Miri: hi ha En Manén que el demana! Home! No es diu En Manén! Vingui qui vingui, tens de dir: «el senyor Fulano!».

— Dispensi, dispensi, ja ho tindrè en compte...

L'apoderat sortí a la poca estona i encara no havien passat cinc minuts, telefonen.

— Facin el favor d'enviar dues caixes de gaseoses a l'«Ateneu» abans de migdia!

— Està bé, està bé! — respongué el mosso —. Ja ho encarregaré, no passi cuidado.

A quarts d'onze tornà l'apoderat.

— Hi ha algun recado?

— Sí, senyor — respongué el mosso —. Han telefonat no fa gaire dient que enviessin dues caixes de gaseoses al senyor Ateneu.

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

— Els pantalons també els hi trec, senyoret?
— Ca! No t'hi amoinis; els pantalons ja me'ls treuré jo.

Els pantalons d'En Pep

TENIA En Pep Roure uns pantalons que eren la risota de tot el poble. Amples, talment unes calces mores, li queien en cascada de sacsons damunt els esclops, però tan exageradament, que hom es preguntava si no haurien pertenescut a un gegant i ell els havia obtingut en herència.

Perquè els pantalons d'En Pep eren tan antics almenys, com ho seria avui per nosaltres el negre de la Riba o la sastreria del *Feio Malaguenyo*.

Heu's aquí que l'escaigué visitar el poble un anglès explorador, el qual, al veure En Pep i les seves institucionals calces, anotà:

« *Pantalón de Pep*. Se dice de una pieza larga, inmensa, con la cual quedarían complacidos todo un regimiento de soldados irlandeses. »

Hi ha qui diu que a l'endemà En Pep hagué de fugir perquè el perseguien un vuitanta per cent dels «marietes» de vint llegües de l'encontrada.

SÒMINES III

— Quin barret més poca scita. Tan poc gust hi trobo pel davant com pel darrera.

Un anònim

CADA tarda, després de dinar, es reunien al bar En Sagués, comissionista de cotons; En Blay, corredor de farines; En Boada, que era representant de maquinària, i l'Alòs, petit rentista. Tots quatre jugaven a la manilla, contaven contes, llegien i comentaven els diaris o malparlaven dels coneguts, amb lo qual mataben el temps fins a les cinc de la tarda, hora en que cadascú es dispersava.

Eren quatre inseparables, i cap dels concurrents a aquell lloc hauria concebut el cafè sense ells. Per això, quan En Boada començà a deixar de comparèixer algun que altre dia, els altres tres companys pensaren en fer-n'hi una.

Una tarda s'estava discutint el pla a desenrotllar, quan En Sagués, que era el més mal intencionat de tots, es donà un cop al front i exclamà:

- Ja ho tinc!
- Què? Què? — interrogaren tots.
- Ara ho veureu!
- I, unint els fets als mots, cridà:
- Cambrer!

Aquest acudí de seguida al crit del parroquià.

— Què mana?

— Porta'm tot lo necessari per escriure una lletra anònima!

El cambrer s'hi presentà de seguida amb paper, sobres, ploma i tinter.

— Això és lo què es necessita per escriure una lletra anònima? — interrogà En Sagués —. Sí que estàs bé de sal!

El cambrer no comprenia.

— Porta'm un full de paper en blanc, unes estissores i *La Veu* d'avui!

Ja convenientment equipat, En Sagués començà a tallar mots solts de gasetel·les, articles, anuncis i telegrams, els enganxà consciencudament i construí la següent missiva:

« Senyor Boada: La seva muller l'enganya. Si se'n vol convèncer, acudeixi aquesta tarda a les cinc a la cambra número vint-i-ú del «Xalet». — *Un amic.* »

— Això, això! Molt bé! — digueren En Blay i l'Alòs, que llegien per damunt l'esquena d'En Sagués.

— Anirem al «Xalet» — digué aquest —, demanarem aquella cambra, dient que esperem unes amigues, i ja veureu quina broma farem quan vindrà En Boada!

Així es féu. S'envià l'anònim i tots tres es citaren a les tres per prendre cafè com cada dia i anar cap a Sant Gervasi. Però, a dos quarts de quatre, En Sagués, que no havia comparegut encara, envià un recado a En Blay i a l'Alòs dient que un assumpte urgent l'impedia anar amb ells.

Foren, doncs, aquests dos sols els que seguiren la broma. No cal dir lo què van riure quan En Boada es presentà amb un policia a fer un registre i constatar el fragant delictes. La broma foutal, que fins En Boada acabà per riure i proposar que allò acabés en un bar amb unes quantes cerveses...

L'endemà, En Boada, que seguia tenint feina, no va anar al cafè. Comparegué, en canvi, rialler i satisfet, l'iniciador de la broma.

— Noi! — li digueren l'Alòs i En Blay —. Lo que hauries rigut ahir! Va ésser una llàstima!

— Oh! Jo ja vaig riure, ja... — respongué En Sagués amb un somriure misteriós.

— Ah, sí?

— Sí... Mentre vosaltres estàveu a la cambra número vint-i-ú del «Xalet», jo estava a la vint-i-quatre amb la muller d'En Boada. Figura't si en devíem fer de barrila!

BIT LLETA

Baix... baixet...

Contes d'una ingènua

EL BON REMEI

DONYA Rosalia era la confidenta de totes nosaltres, un xic massa nenes, per sapigueres de lo que el món té de bo i de dolent, però amb prou cervellet per a sapiguer que moltes coses de les que ens diuen que no s'han de fer, són les que fariem més a gust.

I no és estrany que donya Rosalia fos el bàlsem per a totes les penes que ens entrístien i ens feien posar ulleroses i frenètiques. Era una jamaona molt lliberal i de les que vulgarment en diem de la mà-nega ampla. Per la seva mànega hi passava tot. Ara que, segons males llengües, eren tan amples, que sovint li arribaven fins a l'entrecreix convertint-se en el carrer de més passada d'aquella magnífica urbs amb habitacions sempre disponibles per als viatgers de recreu.

Que ens agradava, en un recó de la Font Vella, sentir-li explicar alguna de les seves aventures! Se n'havia vist de molt grosses!

Un cap al tard d'agost, carretera enllà vers al Balneari, anàvem ella i jo parlant baixet, en un to confidencial i del tot íntim, de l'etern trencacolls de l'amor. Jo m'havia deixat embescar per un metge jove i ric de la colònia i em feia por per la seva manera d'obrar.

— Cregui, donya Rosalia, que quan estem sols, tremolo com la fulla a l'arbre. Té uns capritxos tan estranys! L'altre dia, sense anar més lluny, li va agafar la mania de voler veure si portava les calces obertes. Figuri's!

— I les hi vas ensenyar?

— De cap manera!

— I per què?

— Oh, perquè de seguida va veure que no en portava!

— Boi ja! .. Més que boi ja!...

— Tinc una por de que no sabré fugir dels perills de l'amor! Es tan atrevit aquest noi! Em diu unes coses tan dolces!... Té unes mans tan sàvies i uns dits tan hàbils!...

A donya Rosalia es veu que les meves paraules li entraven molt endins, perquè, caminant, caminant, m'agafava per la cintura, m'estrenyia contra ella...

— Cregui: estic esverada. Temo que no sabré resistir a les seves demandes...

Donya Rosalia, calmosament, tendrament, com evocant un record, em digué, tota somniosa:

— Jo, quan era com tu, també la tenia aquesta temença, però per fi, vaig trobar el remei contra aquest perill neguitejant.

— De debò? Existeix un remei, donya Rosalia?

— Infalible.

— I no me'l vol dir? Sí que me'l dirà! Oi que sí?

— Prou, dona, prou — va fer donya Rosalia aca-

riciant-me, abraçant-me, maxucant-me tota. — Ja ho crec que te'l diré: El remei contra el perill de la primera caiguda, és sucumbir i anar per la segona.

DE L'ENEMIC..

AQUESTA també és d'ella.

Haviem renyit amb la Lolín, una noia insaciable amb la que ho havíem ja provat tot, i començàvem a avorrir-nos en els nostres enjogassaments. Aquell dia, per qüestions de pantalons, ens vàrem barallar com un parell de marmanyeres. Ens en vàrem dir de totes i estava disposada a no tornar mai més a l'amistat amb ella.

Donya Rosalia hi va intervenir.

— Però, dona, no siguis així; la Lolín és una bona noia!

— Es inútil, donya Rosalia, no insisteixi, perquè no en treurà res. És una malparlada amb la que no hi vull tractes!

— Tantes te n'ha dit?

— De totes! Figuri's que fins m'ha dit que anés a pendre p...

— De debò?

— Tal com li dic!

— Es una malparlada aquesta noia.

— Veritat que sí, donya Rosalia?

— Molt! Però... veus?, no és cap mala concellera..

UNA RAÓ DE PES

Ja que avui he volgut parlar de donya Rosalia, dediquem-li tota la Secció, que jo sé que ella m'ho agrairà i durant les seves nits de solitud turbulenta, em dedicarà algun record de delícia en gràcia a la meua galania.

Tan popular com ella, a Sant Hilari, ho era el senyor Benet, un vivand que es passava vuit dies, dels set que té la setmana, completament a la vela. Allò no era un home; era un bocoi.

Un dia en que unes quantes famílies ens havíem reunit per anor a fer una fontada, i cadascú explicava les seves coses, donya Rosalia ens deia en un to que volia ésser formal:

— Volen creure que, des de que vaig quedar vídua, mai, però mai, he sentit ganes de tornar-me a casar?

El senyor Benet se la quedà mirant amb aquells ulls de lluç esmortuït que li eren propis, degut als excessos de l'alcofol, i mig apuntalant-se en un arbre, replicà:

— Oh!... no en faci cas... Vol... vol creure... que jo sóc un home... que... que no hi he tingut mai set... de .. vi?...

Laura Brunet

ELS coixins, els bons coixins, són l'obsessió de les nostres «seduïbles». Si voleu parar pis a alguna nena de l'Iris, en lo primer que haveu de pensar és en els coixins. Sense bons coixins, no fareu res, i no dubteu pas que per parar un pis, avui en dia, se'n necessiten molts de coixins... Ells són l'il·lusió i l'alegria de les nostres inseguibles i n'hi han que per coixins vos fan gastar una fortuna fins a tenir satisfets els seus capricis. Però, això sí: quan els tenen, els tracten bé. Els amoixen, els palpen, hi juguen amb les seves manetes molesudes i s'hi passen hores i hores, com si fossin joguines que els reis els hi haguessin deixat dintre la sabateta. És clar que una sabateta és molt estreta per ficar-hi un joc de coixins, però són il·lusions que elles es fan... qualsevol contradeix a una noia il·lusionada!

A les senyores casades, això dels coixins hi serveix de consol mentre el marit atrafegat amb el negoci no els dedica prou l'atenció. Quants marits, si no fossin els coixins, anirien a parar! Es, doncs, un element de valor inestimable per a la felicitat conjugal, disposant dels bons coixins per entretenir a la senyora.

PERO, on els coixins juguen un paper més important, és entre les viudetes i les solterones. No és que hi donguin una importància màxima, perquè elles, desentadades per temperament i per edat, tot s'ho tiren a l'esquena, on arropar-se i perquè en tirar-s'ho tot a l'esquena, no en resultin gaperudes. Per a fer-vos vostra una «ardorosa» parfeu-hi de que li fareu present d'uns magnífics coixins, i... peix al cove! Obriran uns ulls com unes taronges i en quant els tinguin oberts, el demés, si no badeu, vindrà tot sol. Tot és qüestió de saber bé agarrar bé l'assumpte per a lograr la desitjada victòria!

Un bastó de circumstàncies

EL senyor Farnés, comerciant de farines i *bon vivant* a carta cabal, era casat. Casat amb una dona molt maca que havia acceptat el matrimoni, malgrat la diferència d'edat, per interès i que ara li feia el salt, com era lògic, amb una constància digna de millor causa.

Menys mal que ell no es preocupava gaire. Mentre el cuidés quan se li aguditzava la bronquitis— que era de l'octubre fins al març — ja en tenia prou. De manera que no es preocupava de res més. Que la seva dona sortia? Bueno! Que s'estava a casa? Li era igual. Que venia un cosí seu? Allà ells. El senyor Farnés no s'encaparrava.

Un matí, l'home se'n va anar a passejar per la Rambla i arribà a casa obsessionat per una idea: comprar-se un bastó. Ja n'havia vist de molt bonics al Passatge de Bacardí, però ell volia consultar-ho amb la seva dona.

— Què et sembla, noia? — li preguntà —. Em volia comprar un bastó.

— Ah! — va respondre ella —. Molt bé. Un bastó, com?

— D'aquells grossos, amb un puny de banya...

— Noia, de mica en mica; m'has anat deixant la bossa escurada.

— I d'això et queixes? Jo em creia que era precisament lo que volies!

— De banya? — digué la seva dona —. Treu-t'ho del cap!

MARCEL TERRA

El coloret

LA mare de la Lluïseta està desesperada perquè aviat a casa seva es gastaran més quartos per coloret que per dinar. Allò és un vertader escàndol! Ella prou la repta, però no hi ha manera.

I és que la Lluïseta està sempre esgrogueïda i no té més remei que recórrer a la química per dissimular-ho. La Lluïseta, diguem-ho d'un cop, és una vicioseta que es passa moltes nits en vetlla somniant amb el promès. I això fa que al matí es llevi amb unes ulleres de pam.

Però, es pinta tant i tant, que ja comença a adquirir un tipus sospitos. Tant és així, que l'altra tarda a casa seva hi hagué un disgust de primer ordre. Un subjecte la va seguir i se'n va anar cap a la porteria preguntant si a aquella casa hi havia *algo*. La portera es va escandalitzar, per poc crida els guardies. Se'n va enterar la mare de la Lluïseta, i com que és dona d'empenta, al sapiguer que l'excessiva pintura del seu rostre havia estat la causa de tot allò, li clavà una pallissa de les de primer ordre.

La Lluïseta es va fer un tip de plorar i va jurar que mai més es pintaria. Naturalment, al cap de dos dies, ja estava de cara al mirall fent un consciencut treball de llapis a la seva cara, que semblava de cera, i no de cera verge precisament. La seva mare, en el precís moment que es posava un xic de vermell a les galtes, entrà.

— Com és, això — exclamà en el comble de l'indignació —. Encara no has escarmentat? Altra vegada tornes a pintar-te? T'haurien de sortir els colors a la cara!

R. E. TALLET

L'aprenent

EN Quimet era viu com una centella. Tenia nou anys i feia d'aprenent fuster. I lo que el tenia més preocupat eren dues coses: la filla de l'amo, l'Agnès, i el fadrí major. La primera, era capaç amb les seves coqueteries, de fer-lo caminar de cap per avall. El fadrí, amb les seves exigències, el treia del seu centre, tant, que fins li feia perdre els estreps.

Fou el cas que un dia el fadrí reblava uns claus i no parava de dir-li:

— Estampeix bé, Quimet; fixa't amb lo que fas! Més amunt... més avall...

Per fi li digué: — Però, animal! que no saps estampir?

— Pla bé, que en sé, redell!! Pregunteu-ho a l'Agnès i vos ho dirà!...

CLARA DOU

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilalres lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

El ruquet d'En Bernat

TOTHOM coneix el conte aquell del cavall que menjava ostres, i per si algú no el sapigués, ja el contarem un altre dia que ens vagui.

El que probablement no sap ningú — descomptant els estadants de Vilapera — és la verídica feta del ruquet d'En Bernat, un pobre ase, tot mansoi i fidel a l'amo, com el més fidel de tots els rucs.

Es el cas que a Vilapera hi havia, com a tot poble que s'estimi una mica, una casa alegre, on dues dames «de companyia» feien passar felices les hores als mortals que hi acudien, mitjançant un módic estipendi.

Mes, heu's aquí que a una hora de Vilapera s'hi aixecava el poblet de Vilatruiça, on no hi havia altra cosa pública que l'Alcaldia. I, com és molt lògic i natural, els vilatruiçans tenien d'anar a desfegar els seus mals-humors a Vilapera.

Per fer els cinc quilòmetres que separaven les dues viles, hom emprava els medis de locomoció més pràctics — tartanes, cavalls, bicicletes, etc., — car no era pas cosa de malversar les energies amb la caminada. Però, En Bernat, un vilatruiçà que no disposava d'altre artefacte de transport que el seu ruquet, sovint, quan arribava a la casa alegre, tenia de fer dos o tres hores d'avant-sala, ço que li desplaïa força.

Per fi, una vetlla tingué una idea i la posà en pràctica.

Arribat que fou a Vilapera, s'encaminà cap a la casa de costum, i amb gran estupefacció dels trenta visitants que ja esperaven torn, féu entrar amb ell el ruquet, dient:

— Número per dos. Per aquest — i senyalava el roci — la rossa.

Un mormoll ressonà per la sala.

— El ruc també?

— Ja ho crec! I que les vol rosses!!

Quedaren tots astorats. Un, el més decidit, inquirí:

— Home, si no hi ha algun inconvenient, que ho podríem veure això?

— Prou, home, prou! Que passi de seguida la rossa a l'estable i podreu veure-ho amb tots els detalls.

I dit i fet. Als pocs minuts quedava tota la sala buida, ja que la rossa, rient de bona gana (i tal volta ansiant benefactores exuberàncies), s'emportà l'ase pel ronçal, i rera l'ase seguia tota la concurrència, àvida de presenciar l'espectacle.

Hem dit tota, i ho hem dit malament, car En Bernat, prenent la morena pel seu compte, digué:

— Anem per feina, noia, mentrestant?

I desaparegueren per un cortinatge que maltapava ellinder d'una alcova.

Als deu minuts, tota la clientela era novament a la sala, enfront del cortinatge citat, exclamant:

— Ep, vos, mestre! Podeu contar aquestes falòrnies a uns que siguin més llanuts, perquè el vostre ruc, si no li porteu una somereta, diu que no hi vol saber res amb les rosses!

— Bé, bé. Cal pas moure tant d'enrenou per això — replicà En Bernat sortint de l'alcova —. Si al meu ase no li plauen les rosses... a mi sí!! I travessant tranquil·lament la sala anà a fer un altre rato de platxeri al dormitori d'enfront, on l'altra xicoteta s'esperava tota enfutismada.

I així fou com En Bernat, gràcies al seu truc, pogué «pendre dos cops bitllet», sense haver de fer qua a la taquilla...

SÒMINES III

Lo que faci la cosineta

LA Cristina, encara que ja bastant grandeta, no es podia desvesar de jugar a nines i fer altres criaturades per l'istil. Això era motiu de que el seu papa, que era molt bon home, la renyés carinyosament de tant en tant.

— I ara! Què fas aquí ajassada? Que no ho veus que ets massa gran? Has de començar a fer com la teva cosina gran, perquè aviat estaràs feta tota una doneta!

— Està bé, papa, està bé! — responia la Cristineta.

Mes, ella seguia amb les seves costums infantivoles.

— Cristineta, per l'amor de Déu! — li repetia el seu papa. Imita a la Magda, la teva cosina, que fins sap de cuinar i tot. Fes com ella i ja veuràs com tot-hom t'estimarà.

Passà el temps i la Cristina començà, en efecte, a fer-se una dona, com una ponceia quan va obrint-se. I un bell jorn, el seu papa la sorprengué amb el «Lulú», el gosset de la casa, en una posició que no tenia res d'acadèmica.

— Ai, Mare de Déu de la Verònica! — exclamà el pobre senyor. — Però, què collimoni fas, desvergonyida, indecenta, porca, bruta?

— Oh! — respongué ingènument la Cristineta. — Com que tu em vas dir que fas com la cosineta!

La que es va armar llavors a casa de la Magda, fou més gran que la rebuda d'En Douglas Fairbanks i la Mary Pickford!

[S. ORRÓ]

◆ ◆ ◆

L'etern infant terrible

EN Quimet té set anys i és l'encis dels seus papàs, els senyors de Rigau, que se l'estimen bojament.

Això sí, és més descarat que fet d'encàrrec i més murri que un cacic romanonista. Tenen d'anar, sobretot, amb molt cuidado, perquè a la casa de davant viu una senyora que reb certa classe de visites i En Quimet fa sempre preguntes comprometedores.

L'altra tarda, mentre la seva mamà estava rebent varies visites, la criatura entrà al saló i preguntà:

— Escolta, mama: com és que aquella senyora que viu aquí davant sempre la veig al llit?

— És que està malalta, pobreta... — respongué la seva mama.

— I aquell senyor que ha entrat ara, qui és?

— El metge.

— I tu, mama, quan estàs malalta, quin metge envies a buscar?

— Ves, el nostre! El doctor Gomà.

— I ca, mama... El cosinet Lluís!

— Com?

— Sí... Perquè el metge que hi ha vingut a visitar a aquesta senyora l'he vist que es despullava i ficava al llit amb ella, i el cosinet Lluís fa igual...

La pallissa que després va rebre el pobre Quimet va ésser de les de cà l'ample...

S. O. TRAC

◆ ◆ ◆

Rivalitats de l'ofici

EN un carrer de l'esquerra de l'Aixamplis, que no nomenem perquè no es pensin que fem reclam, hi ha una casa amb quins veïns podria fer-se el repartiment complet dels personatges d'un vodevil. Figurin-se que hi viuen una carnissera del Ninot, una llevadora, dos entretingudes de preu, una cupletista i una xicoteta d'aquelles que, posseïdes d'un gran esperit d'independència, no es volen resignar a anar a fer mitja a cà la Mercè o a cà la Pepita, i es dediquen a treballar discretament pel seu compte.

Aquesta xicoteta es diu Antonieta, és jove, bastant bonica i, segons diuen els que la coneixen a fons, molt complascenta. Una de les qualitats de que la noia presum, i no és una qualitat sense importància, és la d'ésser molt estreta de... cintura.

L'Antonieta, com que és una noia, a més de lliure, entenimentada, no malgasta els quartos que guanya i compta aviat retirar-se de la vida activa, i comprar

una pensió amoblada o un negociet semblant que li permeti viure bé i sense que puguin tirar-li res en cara. Hi ha que dir que, com que té una clientela molt escollida, composta quasi tota per gent amant de la discreció que no volen ésser vistos, els seus ingressos són força apreciables.

El seu negoci, per modest que sigui, ha suscitat l'envveja, i ara, des de fa dos mesos, una altra veïna s'ha dedicat a fer lo mateix, lo que, com és natural, sempre resulta un perjudici per ella.

L'altre dia va anar a visitar-la un client que li fa una diguem-ne comanda cada tres o quatre dies.

— Què tal, Antonieta — li preguntà —. Va tot bé?

— Sí... No puc queixar-me...

— I aquesta competidora que diu que se t'ha posat al pis d'abaix?

— Oh! — respongué llavors, amb l'orgull de les pròpies facultats l'Antonieta —. No tinguis pas por que em faci cap mal!

— Per què?

— Modèstia apart, no pot sostenir la comparació amb mi... Figura't que fa quatre dies que treballa i de casa seva ja en diuen a cà l'ample.

K. BR

H H I

Un fresc

HOME tan fresc com En Bombardó no haurieu trobat a deu llegües a la rodona.

Era especialista en tot lo que pogués constituir barrila. Embalats, festes majors, actes oficials, processons, a tot arreu on hi hagués una per fer, En Bombardó hi era. La seva barra extraordinària estava acompanyada d'una potència de cames digna d'un lladregot, lo que li havia estalviat moltes anades a la delegació de policia o rebre un tip de bofetades.

Un diumenge al matí, En Bombardó no sabia quina fer i se li va ocórrer ficar-se a la Catedral. Allò estava ple de bateixos.

Al seu costat, una senyora s'ho mirava amb aquella bona fe. En Bombardó s'hi apropà i li cercà conversa.

— Quantes criatures hi han avui per bateixar, eh?

— Sí... en efecte — respongué la senyora.

— Miri, miri, senyora, que és mono aquell nen ros... Oh! I no ha plorat gens quan l'han bateixat. Quin espectacle més bonic...

— Sí, senyor, sí...

— I de qui deu ésser aquella altra criatura que va en braços d'aquella llevadora tan grossa?...

— Em sembla que és d'aquell matrimoni de l'esquerra.

— Oh, miri, miri...! I ara en vénen més...

— És veritat... Avui han sigut una colla.

Llavors, En Bombardó prengué les seves disposicions per guillar de seguida i exclamà:

— Sap que li dic, senyora? N'he contat quinze, aquest matí... Que és bonic... Que és entenedor... Mai hauria dit que es... disfrutés tant a Barcelona!

I va fugir cap a la porta.

S. O. PERE

Conte premiat del número passat:

El bon formatge

— Sí, senyora: el seu marit basa la demanda del divorci en unes cites de l'apèndix...

— Això és mentida: a aquesta casa no hi he estat mai, jo.

Pèrdues

LA setmana passada es presentà al jutjat de guàrdia un senyor tot vermell, congestionat i fora d'ell que demanà per parlar de seguida amb el jutge.

Aquest, creient que li portava la pista d'algun criminal o la nova d'un assassinat, el féu passar de seguida.

— Què se li oferiria? — li preguntà.

— Miri, senyor jutge — exclamà l'home —. Em passa una cosa molt grossa! Enorme! Sensacional!

— *Bueno, bueno...* — digué el jutge —. Expliqui's, faci el favor, i sereni's un xic. Que és qüestió d'interessos? Ja veurem si hi ha res a fer...

— Ah! — digué llavors el jutge —. Ja sé lo què és! L'han amenaçat de mort? Això no té importància! Cada dia vénen denúncies d'aquestes i, al final, res! Aigua calenta!

— No és això tampoc, senyor jutge. És una altra cosa...

— Expliqui's, doncs...

— La meva dona m'ha desaparegut en unes circumstàncies particularment tràgiques. Jo no sé què li pot haver passat.

— Com va ésser, això?

— Ja li explicaré. Figuri's que jo tinc un amic que és empresari de teatre. De tant en tant, m'envia una llotja. Ahir a la tarda, a prop de les

set, m'envià una. Jo, precisament, a la nit, tenia una reunió de Concell d'Administració per això dels impostos, sap? I em va sapiguer greu perdre la lotja. Llavors crido al meu tenedor de llibres, que és solter i fa deu anys que és a la casa, i li dic: Miri, Joan, vol anar al teatre amb la meva senyora? Jo no hi puc anar. Accepta? Em diu que sí, ve a casa després de sopar, pren cafè, la meva senyora s'arregla, sortim tots tres, els deixo camí del teatre, me'n vaig jo a la junta, torno a casa a quarts de tres, i la meva dona no ha vingut. Cerco, recerco, espero, em desespero, i res! Són les cinc del matí i no hi ha més dona a casa meva que cabell al cap de vostè, salvo el respecte que hi dec al senyor jutge!

— No faci comparacions d'aquestes, que l'hauré de processar per desacat a la justícia. Però, escolti, està ben segur, vostè, de que la seva senyora no ha tornat a casa seva?

— Seguríssim. He mirat a tot arreu. Fins a sota els mobles...

— I no ha mirat — digué llavors el jutge, asombrat de la candidesa d'aquell bon home — a sota del seu tenedor de llibres?

J. RUSCALL

Les comparacions

LA senyora Magdalena, la muller de don Ambrós, és una dona molt simpàtica, molt agradable i molt servicial, però, fillets, té un defecte capital. Enraona pels colzes i, lo que és més pitjor, no deixa enraonar als demés.

Diumenge passat, en una reunió on ella acostuma acudir-hi, es comentava la seva absència.

— Que és estrany que no hagi vingut — deia una de les senyores que estaven de visita.

— Ai, millor! — contestava una altra —. Així no ens donarà murga. Si aquella dona no para mai.

En aquestes, la mestressa de la casa, conciliant a l'ensem que enemiga del xafardeix, interrompí:

— Bé, de totes maneres, no diguin, no diguin. La senyora Magdalena serà lo què vulguin, però no em negaran que parla com un llibre.

— Com un llibre, no, senyora — respongué llavors una joveneta —. Un llibre és una cosa que es pot tancar quan un vol...

R. E. TALLET.

De la vida alegre

FERIA temps que no havíem estat al «Folies Bergères». Dissabte, servidor i picapedrero, que tenia ganes de passar la nit, va portar les seves passes cap a l'antic Arnau. Estava ple de gom a gom, predominant-hi, com de costum, els elements fabrils de la molt il·lustre i noble ciutat de Terrassa. Entre les noies hi veiérem a les germanes Bianchi, que ballen millor que un duro en

14.—LA TUIES

mans d'un corrido; a l'Adelina Duran, que per lo bé que ho fa, creiem que anirà *durant* molt temps; a l'Encarnita Marsal, que és molt simpàtica, i a la Pepeta Llaser, una estrella sense pretensions, que m'agrada més que moltes consagrades.

D'allà vàrem passar cap al «Pompeya», on hi ha, entre altres xicotes, l'Hortènsia, ja popular a aquella casa; a la Càdiz; a la Vidal, tan revinguda com sempre; a la Cirtero, a qui no hi ha manera de fer-li menjar un plàtan ni per miracle, perquè els hi té aversió; a l'Encarnita Marsal, cada dia més maca; a una pila de xicotes més que no ens vénen a la memòria. I ja saben vostès que quan a ú no li vénen, és inútil fer-hi res.

Al «Ba-ta-clan» no hi han grans canvis. La Bella Dorita, que cada nit inventa una nova manera de fer voltar el llombrigo; la Fernandita del Valle, bonica com un cromó; la Lola Miralles (vuitanta kilos, sense els ossos); l'Ana de Lis i la Bella Charito.

I a cà'n «Royal» tallen el bacallà la Castelló, les germanetes Marley, la Iruña, la Marqués i la Marguerideta Vila, que sembla encara la nena innocent que jugava a fet al carrer d'En Boti...

EL COSINET SOTSTITUT

NOVETATS? Res. Està tancat? (ai, quin xistol). La colla Alba-Bonafé se n'ha anat a passar uns dies al Paral·lel, a cà'n Talia, on donaran a conèixer *Los chatos* a la gent del districte quint.

Ric Ric, reforçat amb uns quadres nous, va tirant i sostenint l'entrada del «Còmic».

En Valles i els seus, després d'haver anat explotant *Los gavilanes* i *Doña Francisquita*, han marxat del teatre Nou. El Paral·lel està altra vegada a la nit, fosc i avorrit. Oh, Montmartre barceloní! Qui t'ha vist i qui et veu!

Al «Bosque», la colla Santpere i Bergés ha donat unes quantes representacions de vodevil, per tal de que les menes de Gràcia poguessin conèixer els calçotets virolats d'En Pep Alfons.

I prou per avui, que és tard i vol ploure.

EL NEBOT TAFANER

Un anunci de *La Vanguardia*:

«Modista, ensenya el corte a precios razonables.»

Deu ésser a cà l'Angeleta, vaja. Un dret i ben gastat.

Rètol que hem llegit en una botiga de Sans:

«Leche de cosecha propia».

Deu ésser un sindicat de vaques que s'ha establert pel seu compte. Eí! perquè altra cosa fóra molt més sospitosa...

D'un programa de festa major:

«Presentación solemne de la aplaudida cupletista X. X. que *debutará por primera vez* en esta localidad.»

Això del debut per primer cop ens fa pensar en una pila de coses estranyes...

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR

—I doncs, senyor Palaudàries, què li passa?
—Tribulacions molt grosses, noia,
—De més grosses me'n passen a mi, i no em queixo pas.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbaró, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO 95

Preclousissimes e higienicas estuzes LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'15 1'50 - ACORABATE PER A NO NAUFRAGAR a 1, 2 i 5 ptes, Tenim de tot i per a tots i

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIENIQUES I ESPAIOSSES
QUARTOS DE BANY - VIBES ENVRADÉS RESERVADES DES DE 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a ptes - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badarl...

La Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

Q Uibada epsopego. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passen per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopgat - Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

EL CUPIDO

COMTE DEL ASALTO
Calle UN REAL i 1/2 - Tel. 1014

POSADA DE LA VEGA

Espendides habitacions - Preus reduits
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, inyeccions de 606 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, I-BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producto patentat contra la SARNA (ronya). Sens danys fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions
COMTE DE L'ASALTO, 66. - BARCELONA
i Centres d'Espècifics.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovissoli

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Sagald, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Exit insospitat! La LAURA BRUNET està que no hi veu de cap ull! Havem totalment agotat la primera edició de

Para hacerse amar con locura

Primer fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani con la formosissima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

Mentre n'efectuem una segona tirada, estem ja preparant el segon fascicle d'aquesta obra, en el que s'estudia magistralment el suggestiu tema

Arte de conquistar rápidamente

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, del qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

— Si a la senyoreta li fa falta alguna cosa, no ha de fer més que manar.
— Oh, és que hi han coses que una no sap com manar-les!